

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715159248/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

(Man efter Tanke maaffes leder her,
Og finder Ord — desværre!
Det sidste hænder mange flere);
Men Tankerne tilsidst gaae slæten med;
Han glemte veent sin skrækkelige Eed,
Sin Drif, sin frigge selv, og Himlen veed hvad mere
En Gud kan glemme, naar han gaaer fra Vid.

Saaledes stod man der et Par Minuters Tid;
Hvorpaa han buffed sig, og gjorde to Trin frem,
Og vips! kom Tanke, Sands og Ord og alting hjem.
Han kysjer tæffelig Gunlødes Haand, og hun
Begynder om en liden Stund,
Alt, naar og hvor det er, en Mand
Er intet andet end en Mand,
Trods alt, hvad derom siges kan
I den og den Moral-Philosophie. —

Med Glædens Jil var Natten alt bortvejet —
Hvordan det ellers gif deri,
Min Læserinde finder streget —
Kort sagt; thi Korthed synes mig er smukt,
Iser hvor dit og dat kan møde:
Udfyldighedens sidste kædne Suk
I Bolværks favn paa hendes Læber døde;
Sedstlumrende med slyngt Arm i Arm
Laae Odin ubekymret, tryk og varm,
Ded Siden af den yndige Gunløde,
Og i besneete Døvres dybe Skød
Den søde Søvn i qvæglom Hvile nød.

Forgiaænes stræbte fra sin Rosenkind
Den nye opstandne gyldne Morgenrøde,
At lifte sine første Straaler ind
Igiennem Døvres Rifter; brudte døde

De glimrende paa Marmorfæmpens Bryst,
 Som værged Odins og Gunlodes Lyst,
 forgiæves brød igiennem Østens Himle
 Med usædvanlig Glands den kongelige Sol;
 Hans gyldne Dag-Herolder Pol til Pol,
 for sovende Natur at vække, vrinkle;
 Een af dem trænger sig i Dovres Huler ned,
 Seer knap vor Odins Fryd, før han er alt affted,
 Og derom Budskab sin Udsender bringer;
 Strax rustet sig den lyse Dagens Gud
 I al den Glands, hvormed han sprang af Chaos ud,
 fra flammebygte Slot paa Siebliffes Dinger,
 Titusind Trillioner sammenbringer,
 Og dækker Solefredsen fiern og nær
 Med sin til Kamp mod Mørket sendte Hær;
 forgiæves stormer den i lynende Galop,
 Paa sin Befalers Vink, mod Dovres haarde Side;
 Thi Millionvis fra dets ætherfronste Top
 De lyse Hælte ned med Sneen knuste glide;
 Usmeltet Dove staær, trods Jldens Konges Harm,
 Og Odin ligger tryk i sin Gunlodes Arm.

for Stilens Hæde lidt at svale
 Og mere dagligdags at tale:
 Den gyldne Sol var alt en fierdingvei spadseret
 Paa Himlen frem, før Odin og Gunløde
 Hinanden kysfende God Morgen høde,
 Og, efter lidt at have præladert,
 Bad han med Fryd, som kunde rørt en Steen,
 Om blot at smage Nisødden — arme Pige!
 Hvad vil din grumme Fader sige? —
 Han sige hvad han vil, den Sag er reen,
 At sliig en Underholdning man ei kober
 Paa dette Sted for en Drik Nisød;
 Hvorpaa hun Odin Helligdommen røber.